

וכמדובר כמ"פ שהתפקיד של „צבאות השם“ הוא לצאת במלחמה נגד היצה"ר — הנה מאחר שהיצה"ר רוצה לגרום פירוד ח"ו בין ישראל לאביהם שבשמים, הרי הוא מנסה דרך קלה לפעול ענין זה — עי"ז שיגרום פירוד בעם ישראל, בין אדם לחבירו כו'.

וכמדו"ל היום אומר לו עשה כך וכו, היינו, שלכתחילה אומר לו היצה"ר שזהו ענין המתאים ע"פ שו"ע, ואומר לו שע"י ההנהגה באופן דפירוד הלכות — יצליח בזה וכו'!

ולכן צריכים להלחם עם היצה"ר, ולדעת שישנו פס"ד ברור ברב"ה הרמב"ם ש.התורה ניתנה לעשות שלום בעולם, שנאמר דרכי דרכי נועם וכל נתיבותי שלום. ואילו ע"י פירוד הלכות, היפך אהבת ישראל — אי אפשר לפעול שלום בין אדם לחבירו, ועאכ"כ שע"ז אי אפשר לפעול שלום בין ישראל לאביהם שבשמים! ומה שנדמה לו לשעה קלה שע"י ההנהגה באופן דפירוד הלכות ושנאת ישראל הצליח לקבל בסף וכבוד וכו' — הרי זה באופן ד.ישמן ישורק וגר"י! מאחר שזה בא מהצר שכנגד!

ומה שהיצה"ר אומר לו שזהו ענין המתאים ע"פ שו"ע וכו' — הרי הקב"ה שמו „שלום“, חזותמו של הקב"ה „אמת“, וא"כ, לא יתכן הנהגה ע"פ תורה באופן דהיפך השלום והיפך האמת!

וכדיוק לשון חז"ל (יבמות סה, ב) „מותר לו לאדם לשנות בדבר השלום“ — אבל לא לשקר ח"ו!

וזהו החילוק בין שינוי ובין שקר: כאשר משנה מפני השלום — הרי זה הלכה בתורה, ומקרב את ענין השלום; אבל כאשר משקר — מובן בפשטות מהי התוצאה מענין של שקר!

כג. דוגמא לרכב — מהנהגת אהרן הכהן:

ענינו של אהרן הכהן הוא — „אהב שלום ורחף שלום אהב את הבריות כו“. היינו, שאפילו אלו הנמצאים במעמד ומצב ד.בריות בעלמא, כי מעלתם היחידה היא רק מה שנבדאו ע"י הקב"ה (ישנו ה„אומן שעשאני“) — הנה גם כלפיהם התנהג אהרן הכהן באופן ד.אהב את הבריות כו'.

ומסופר באבות דר"נ (פ"ב מ"ג) שכאשר אהרן הכהן הי' רואה ב' בני אדם שעשו מריבה זה עם זה, הי' הולך לכל א' מהם בפני עצמו, ואומר לו שחבירו מתחרט ומצטער על המריבה כו', ועי"ז הי' פועל שלום בין אדם לחבירו.

הנה, הנהגת אהרן הכהן כדי לפעול שלום בין אדם לחבירו — לא הייתה באופן של שקר ח"ו, אלא שינוי בלבד („לשנות בדבר השלום“):

ידוע פס"ד הרמב"ם (ספ"ב מהל' גירושין) שכל איש ישראל „רוצה הוא לעשות כל המצוות ולהתרחק מן העבירות כו“, ועאכ"כ כאשר מדובר אודות מצות „ואהבת לרעך כמוך“, שזהו „כלל גדול בתורה“, וכמאמר הלל הזקן „זהו כל התורה כולה, ואיך פירושה הוא כו“, וכמבואר בארוכה גדל הענין דאהבת ישראל — בתניא פרק לכ.

(*) לשלימות הענין — ראה שיחת ש"פ עקב ס"ט ואילך.

ועפ"ז מוכן שכאשר אהרן הכהן אמר לכ"א מהם שחבירו אהבו וכי — אין זה שקר ח"ו, מאחר שפנימיות רצונו לקיים את מצות „ואהבת לרעך כמוך“, כפס"ד הרמב"ם בספרו „יד התוקה“!

וזאת אומרת: כאשר אהרן הכהן אמר שחבירו אהבו כר — הרי גילה את פנימיות רצונו שרוצה לקיים את רצון הקב"ה. ומה שבחיצוניותו נדמה לו שאינו אהב את חבירו, הרי זה רק מפני שיצרו אנסו, היינו, שזהו דבר שסחוץ הימנו וכי. ובוזה התבטא השינוי ששינה אהרן הכהן מפני השלום:

השומע את דברי אהרן הכהן שחבירו אהבו וכי, הי' סבור שכוונתו שכן הוא בחיצוניות ובגלוי — אע"פ שבחיצוניותו הי' פלוני במעמד ומצב דיצרו אנסו, מאחר שעדיין לא „הרגו בתענית“, ועאכו"כ שעדיין לא נתהפך לטוב.

אבל מוכן בפשטות שאין זה שקר ח"ו, כי גם כאשר בחיצוניותו יצרו אנסו כר, הרי מעמדו ומצבו האמיתי (מצד פנימיות רצונו) הוא באופן שאהב את חבירו כר, וכפס"ד הרמב"ם שגם כאשר כופין אותו עד שיאמר רוצה אני (מאחר שכחיצוניות ובגלוי אין זה רצונו), הרי זה נעשה באופן ד„לרצונכם תזכהו“, ועד"ז בנוגע לשאר הענינים.

ואדרבה: מה שבחיצוניותו אינו מתנהג ע"פ פנימיות רצונו — הרי זה שינוי החרד לכרייתו, ושינוי החרד לכרייתו אינו שינוי.

כד. עד"ז בנוגע להנהגת בניי בהיותם „אור לגויים“:

כאשר יהודי יוצא מד" אמות של תורה ושל תפלה (כללות העבודה שכן אדם למקום, שאז מעמדו ומצבו כעבדא קמי מרי, רוצא) — לעולם, וצריך לדבר עם איגרייהדי, צריך הוא לדעת שהקב"ה הולך עמו, וכמאמר „הנה ה' נצב עליו כר וכחן כליות ולב“, ונותן לו את הכח שיוכל לומר לאומות העולם את רצונו של הקב"ה, ע"פ „ספר התורה הזאת“, היינו, אפילו כאשר מדבר בלשון עם ועם (אנגלית, צרפתית וכיו"ב), הרי תוכן דבריו הוא — „דברי התורה הזאת“, רצונו של הקב"ה.

וזאת אומרת: לאחר ההתבוננות שלו כיצד צריך הוא לדבר עם אומות העולם ע"פ הוראת התורה — הרי הוא מתנהג כן בתוקף ובאמיתיות, ובאופן דאל יבוש מפני המלעיגים (אפילו מבניי, ועאכו"כ מאוה"פ), היינו, שאינו מתבייש לומר את האמת — „דברי התורה הזאת“, רצונו של הקב"ה.

ולא זו בלבד שדיבורו בשם „ספר התורה הזאת“ לא ימעט את כבודו מפני אומות העולם, אלא אדרבה: דוקא כאשר מדבר באופן כזה רואים שהוא אדם אמיתי, כי הוא מתנהג ע"פ ה„ידושה“ שניתנה לו (תורה ומצוות).

וכפי שרואים בפועל שהיו כאלה שחשבו שהם יתחכמו על אומות העולם ע"י דיבורו (לא ע"פ הוראת התורה, תורת אמת, אלא ב„לשון צילנים“, ע"י התחנפות לאומות העולם, ככל הגרים בית ישראל). וכיו"כ — וטו"ס נתברר שזה גרם ליחס הפכי מצד אומות העולם, כראותם שהוא אדם שאי אפשר לסמוך עליו, כי הוא אומר היסך האמת!

ועפ"ז מוכן שדוקא כאשר מדברים בשם התורה בתוקף המתאים — פועלים על אומות העולם שהדברים יתקבלו אצלם, מאחר שמסקנת הדברים נלקחת מהלכות התורה, שהם נעשים „הליכות עולם“, היינו, שעל ידם ידעיים כיצד לדבר עם אומות